

under Forhold, som kunde være til Lykke for mange Mennesker og til Lykke for Samfundet som Helhed.

Jeg har tilladt mig at fremdrage disse Spørgsmaal og understrege dem, idet jeg tror, det er rigtigt, at Lovgivningsmagten, Regering og Rigsdag, i Tider som disse ogsaa ser noget fremad og prøver paa at forebygge Ulykker, der maa følge af en Topkonjunktur som den, vi befinder os under i Øjeblikket, og som vi jo haaber skulde holde sig, idet der vel ikke er nogen, som ikke under de nuværende Besiddere de bedst mulige Produktionsforhold og de bedst mulige Arbejdsvilkaar. Men saadanne Forhold forpligter efter min Mening ogsaa til at tænke paa den Slægt, som kommer efter os, og jeg kan ikke se rettere, end at de danske Landbrugere og deres Repræsentanter gør vel i, i Tider som disse, i den økonomiske Politik at vise, at de bestræber sig for at forstaa, hvorledes andre Erhverv arbejder, og under hvilke Vilkaar de lever. Jeg tror, at hvis det danske Landbrug skal bevare sin førende Stilling baade i Erhvervslivet og i dansk Politik, saa er det nødvendigt at gøre sig klart, at man i vanskelige Tider, som de nuværende, maa gøre sin Pligt ogsaa overfor de andre Erhverv, og det gælder om, at Landbrugsstanden kan forstaa, at de andre Erhverv, de andre Stænder, kan have Vanskeligheder at kæmpe med, og at det er vor Pligt at yde vor Medvirkning til Samfundsvellet. Det er, som sagt, tillige af Betydning, at det danske Landbrug ser frem efter og i Tider som disse søger at lette Vejen og skabe Mulighed for gode Produktions- og Brugsforhold for de Landbrugere, der kommer efter os, og som herefter skal rykke frem. Den kommende Slægt har et stærkt og berettiget Krav paa gode Eksistensbetingelser, naar den en Gang skal dyrke Danmarks Jord. For Standen som Helhed er stærke Konjunktursvingninger en Ulykke. Der er neppe noget Erhverv, hvor stærke Konjunktursvingninger skaber saa utrygge Forhold at arbejde under som netop det danske Landbrug; derfor mener jeg, at alt, hvad der kan gøres, for at disse Svingninger kan blive saa smaa som muligt, er vel gjort.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Mølgaard-Nielsen: Jeg var ikke hurtig nok til at bede om Ordet for denne korte Bemærkning, da det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) før havde talt. Det ærede Medlem sagde, at der var adskilligt, han nok havde Lyst til at komme ind paa, men paa Grund af sit daarlige Helbred vilde han afholde sig derfra. Alligevel kom det ærede Medlem temmelig dybt ind paa en Kritik af to Institutioner her i København. Jeg vil haabe, at det til Dels var en Virkning af det ærede Medlems sygelige Tilstand, at han er kommet til at se saadan paa disse to Institutioner, Rigshospitalet og Hjemmet for vanføre. Jeg vil ikke sige, at jeg fuldt ud kender Rigshospitalet — det er der vel ingen, der gør, da det er en saa omfattende Institution, men jeg har dog været derinde mangfoldige Gange, og jeg har altid hørt af de Patienter, jeg har besøgt, at der blev vist dem den største Velvillie af de Sygeplejersker, som havde Tilsyn med dem. Jeg har kun hørt godt derinde fra.

Hvad Hjemmet for vanføre angaar, ved ærede Medlemmer vist, at jeg har et særdeles godt Kendskab dertil, og det gør mig ondt, at der skal rettes saadanne Beskyldninger mod dette Hjem af det ærede Medlem. Jeg tror, at Hjemmet gør en fuldt ud velsignelsesrig Gerning i vort Samfund, og jeg mener derfor, at den Støtte, det hidtil har faaet, er vel fortjent, ja, at det ogsaa fortjener en yderligere Støtte, som jeg ved, der er Tanker om at yde i Aar.

Jeg har fundet Anledning til at gøre en Indsigelse paa dette Sted, allerede straks efter at det ærede Medlem har talt. Maa- ske jeg senere vil bede om Ordet for at uddybe Sagen noget mere.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Den ærede foregaaende Taler (N. Frederiksen) modstod heller ikke i Aar Fristelsen til at rette en Kritik mod Jydsk Andels-Foderstofforretningens Virksomhed under de vanskelige Krigsforhold, som har gjort sig gældende. Det ærede Medlem var dog i Aar i alt Fald saa forsigtig at sige: Jeg kan ikke føre noget Bevis, for jeg har ingen Beviser i Hænde. Det ærede Medlem viste sig imidlertid i Stand til uden Beviser at